

slušný, tímto však ve lhůtě zaslán soudu příslušnému. Odchylka je jednak v tom, že nyní musí rekurs ve lhůtě dojít soudu první stolice a jednak v tom, že nová úprava se týká jen rekursů podaných u soudu vyšší stolice a nikoli též jiných podání a podání u jiného nepříslušného soudu.

Platí-li, jak doličeno, zásada o nezapočítání doby poštovní dopravy do opravné lhůty všeobecně pro všechny lhůty nesporného řízení, platí ovšem též pro lhůty tak zvané »rekursní odpovědi«, to jest pro lhůty k vyjádření podle § 30 zák. ze dne 18. února 1878 čís. 30 ř. z. o vyvlastnění pro železnice a podle § 16 zák. ze dne 7. července 1896 čís. 140 ř. z. o cestách z nouze. Otevřená zůstává jen otázka, zda pro podání ta platí také výjimka § 38 zák. čís. 100/31. Dr. Hora zastává ve své knize »Soudní řízení nesporné« na str. 123/124 názor, že lhůta § 36 zákona čís. 100/31 platí i tu, a to ze — zajisté závažného — důvodu rovného právního postavení účastníků v řízení. Správnosti jeho názoru nasvědčuje též znění druhého odstavce § 54 zák. 100/31, že na místě čtrnáctidenní lhůty rekursní stanovené v zákonech zvláštních nastupuje lhůta patnáctidenní, neboť i lhůty odpovědní jsou — alespoň v širším smysle — lhůtami rekursními (srov. obdobu posudku vídeňského nejvyššího soudu k § 555 a 575 c. ř. s.). Lze proto téhož důvodu o rovném právním postavení účastníků použití též k odůvodnění kladné odpovědi na otázku platnosti § 38 zák. čís. 100/31, že totiž předpisy tohoto zákona čís. 100/31, kdy a kde lze podat rekurs, platí též pro »rekursní odpověď«.

Přicházím tedy k úsudku:

Zásada § 89 zák. o org. s. platí též pro soudní řízení nesporné podle zákona čís. 100/31;

výjimka třetí věty prvního odstavce § 38 tohoto zákona jedná jen o podání rekursu přímo u vyšší stolice, ale ne o jiných podáních a o jiných soudech;

jak ona zásada sama, tak uvedená výjimka z ní platí stejně pro »rekursní odpovědi«;

lhůta pro podání těch činí též patnáct dní.

Dr. VAVROUCH:

Domiciliát.

V listopadovém čísle »Českého Práva« tohoto roku byl uveřejněn článek Dr. Vaváčka o protestaci směnek, jehož nejdůležitější jádro spočívá ve výstraze, aby v obvyklé domiciliační formulce »splatno u banky v Praze« se nespatovalo ustanovení domiciliáta. — Podle tvrzení článku toho obsahuje formulka taková pouze místo, kde se má platit, nikoliv také, kým se má placení státi. — Není prý tedy ustanoven domiciliát. — Musí prý tedy v takových případech směnka býti směnečníku samému v domicilu ku placení předložena a proti němu protestována.

Jest pravdou, že klausule taková jest stručná a že budila už dříve pochybnosti o tom, je-li v ní jmenován domiciliát a je také pravdou, že v komentovaném vydání nového československého směnečního zákona vydaného Dr. Dominikem jest při § 22 poznámka, že shora uvedená doložka neobsahuje domiciliáta, nýbrž toliko místnost, kde chce platit příjemce.

Upozorňuji, že tato nejasnost byla v nejnovější době odstraněna rozhodnutím nejvyššího soudu sbírky Dr.

Vážného čís. 11078, kteréž rozhodnutí spatřuje ve znění: »Zahlbar bei der Sparkassa in« nejenom určení místa domicilu, nýbrž i osoby domiciliátovy.

JUDr. OTTO HYBL, kand. not., Mor. Ostrava:

§ 139, násl. o. z. o. a poplatková praxe.

Pojem »darování« v běžném denním styku nevyznačuje se zpravidla obzvláštní přesností.

Fiskální praxe nebývá daleka tohoto běžného »lidového« pojetí »darování«.

Jest na notáři, aby se zvýšenou bedlivostí a bdělostí dbal přesnosti v označení a rozlišování právních jednání při zřizování listin o převodech majetkových.

Zabrání se tak zbytečným konfliktům s finančním úřadem.

O rozsahu alimentární povinnosti rodičů mluví § 139 o. z. o.: »Rodiče jsou vůbec zavázáni své manželské děti vychovávat, t. j. pečovat o jejich život a jejich zdraví, opatřovat jim slušnou výživu, jejich tělesné síly vyvíjeti a vyučováním v náboženství a v užitečných vědomostech klásti základ k jejich budoucímu blahobytu.«

O trvání této povinnosti § 141 o. z. o.:

»Jest především povinností otcovou tak dlouho pečovat o výživu dětí, dokud nemohou se samy vyživovat. Na matce jest zvláště pečovat o jejich tělesnou výchovu a o jejich zdraví.«

Devoluce alimentární povinnosti § 143 o. z. o.:

»Je-li otec nemajetný musí především matka o výživu a zemře-li otec, vůbec o výchovu dětí pečovat. Není-li tu ani matky, nebo je-li nemajetná připadá tato péče rodičům otcovským a po nich rodičům se strany matčiny.«

Zásadně tedy není darováním plnění ve smyslu výše zmíněných ustanovení pokud se shoduje s § 30 odst. 1. čís. nař. z 15. IX. 1915 číslo 278 ř. z., t. j. pokud je kvalifikován »jako plnění ze zákonitě povinnosti, ovšem což pro důležité »bez újmy ustanovení § 31 č. 1 téhož čís. nařízení«, tedy »majetkové převody mezi živými, které slouží k tomu, aby předbílaly dědické posloupnosti, nebo jež se jeví jako odbytné, za budoucí dědické právo, anebo jež nutno započítati podle ustanovení § 788 a 790 o. z. o. při dělení po dárci; tudíž obzvláště též poskytnutí věna nebo výbavy, jakož i zřízení nebo věnování vojenské svatební kauce osobou, která jest k tomu povinna podle občanských zákonů.«

O tom, co zahrnuje a koho stihá alimentární povinnost nemůže býti zajisté sporu se stanoviska zpoplatnění takovýchto právních jednání.

Spornou spíše může býti otázka, kdy končí tato povinnost a kdy tedy bezplatné postoupení majetkových práv, nebo bezplatné zřeknutí se majetkových práv spadá již pod pojem darování.

Znění první věty v § 141 o. z. o.: »jest především povinností otcovou tak dlouho pečovat o výživu dětí, dokud nemohou se samy vyživovat«, zdá se býti jasné, přesto však nelze říci s určitostí, zde jest hranice po kterou sahá povinnost a odsud jest již každé bezplatné propůjčení darováním.

Jest míti za to, že každý případ v úvahu přicházející vykazuje svoje zvláštní znaky, které pouze jej charakterisují, ale tyto znaky přes svoji odlišnost od znaků